

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

26. LEDNA 2025

Z obsahu:

O Božím slově

Homilie papeže Františka
při mši svaté o neděli
Božího slova,
21. ledna 2024,
Řím, bazilika sv. Petra
- strana 2 -

Tělo a jeho údy

Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatá Viridiána

Libor Rösner
- strana 4 -

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor 2025

- strana 5 -

Od ateismu

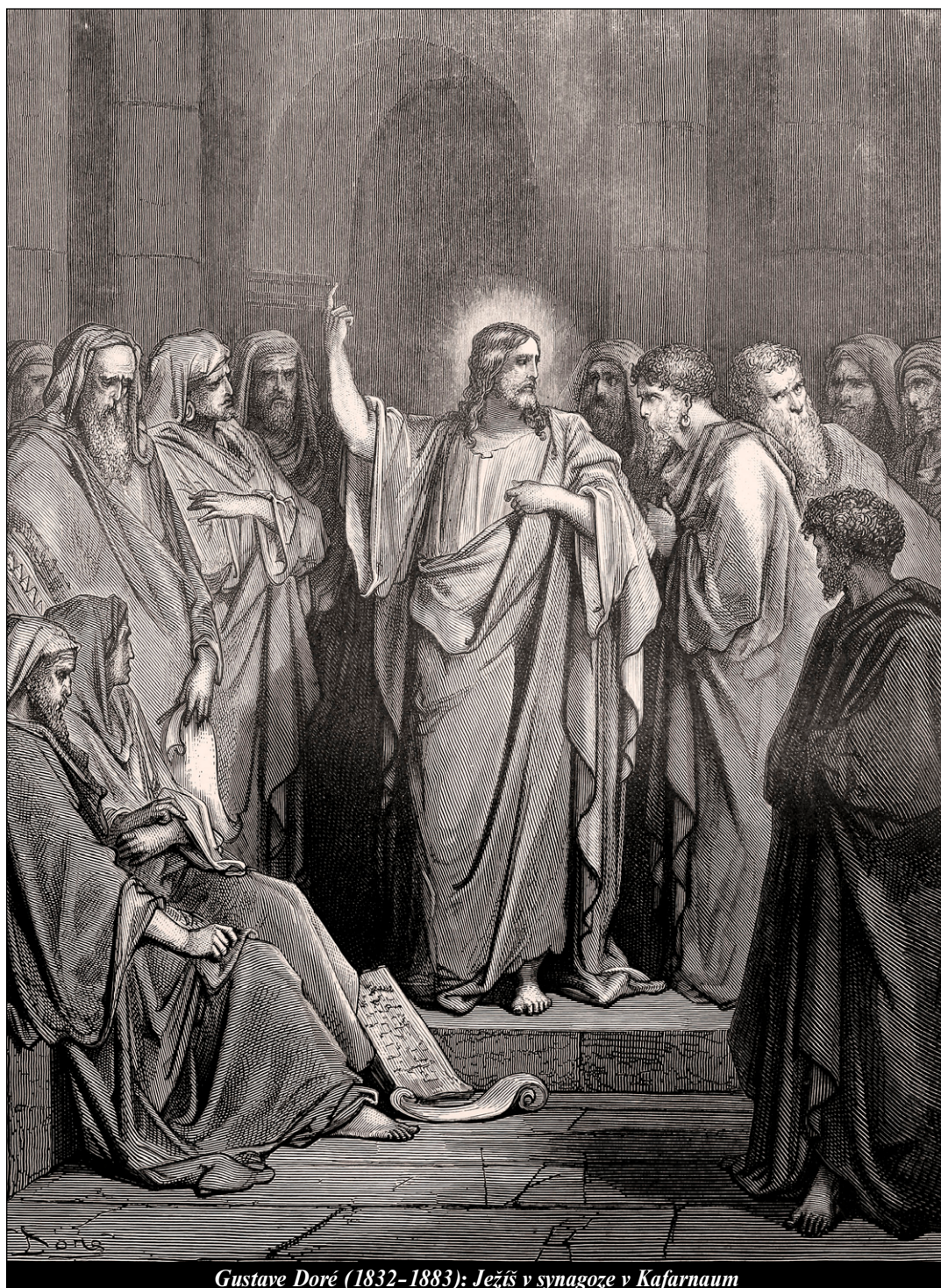
k víře v Boha
- strana 7 -

Podzemní svět před branami Říma (2)

- strana 9 -

Chléb svaté Zity (6)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Gustave Doré (1832-1883): Ježíš v synagoze v Kafarnaum

O Božím slově

Homilie papeže Františka při mši svaté o neděli Božího slova
(3. neděle v mezidobí) 21. ledna 2024, Řím, bazilika sv. Petra

Slyšeli jsme, že „Ježíš jim řekl: »Pojďte za mnou.« (...) A oni hned opustili síť a šli za ním.“ (Mk 1,17-18) Síla Božího slova je velická, jak jsme také slyšeli v prvním čtení: „Toto slovo Hospodinovo bylo řečeno Jonášovi: »Vstaň, jdi do Ninive (...) a zvěstuj jim.« (...) Jonáš vstal a šel (...) podle Hospodinova slova.“ (Gn 3,1-3) Boží

slovo odemýká moc Ducha Svatého. Je to síla, která člověka přitahuje k Bohu, jako se to stalo oněm mladým rybářům, ohromeným Ježíšovými slovy; a je to síla, která posílá k druhým, kteří jsou daleko od Hospodina, jako se to stalo Jonášovi. Slovo tedy přitahuje k Bohu a posílá k druhým. Přitahuje k Bohu a posílá k druhým: v tom je jeho dynamika. Nene-

chává nás uzavřené do sebe, ale rozšiřuje srdce, nutí nás obrátit směr, zpřevracet zvyky, otevírat nové možnosti, odkrývat netušené obzory.

Bratři a sestry, Boží slovo to chce udělat v každém z nás. Stejně jako u prvních učedníků, kteří přijali Ježíšova slova, opustili své sítě a vydali se vstříc úžasnému dobrodružství, tak i na březích našich životů, vedle rodinných čtunů a pracovních sítí, Slovo rozvíjí Ježíšovo volání. Volá nás, abychom s ním vypluli na moře pro druhé. Ano, Slovo probouzí misii, činí z nás

Pokračování na str. 6

Dnešní neděli prožíváme zvláštním způsobem s Pánem Ježíšem Kristem jakožto s Božím Slovem, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A toto Slovo svým slovem, láskou, zázraky ... zvěstovalo Otcovu slávu, kterou spolu sdílíme v nerozlučné jednotě s Duchem Svatým. (srov. Jan 1,14) Jestliže tedy kdo miluje Božího Syna, miluje zároveň Otce i Ducha Svatého, jinak je tato láska neúplná. A milovat vtělené Boží Slovo znamená rovněž životodárnou nutnost naslouchat jeho slovům, jeho učení a uvádět je do praxe svého pozemského života, jehož cílem je dosáhnout účasti na oné věčné slávě Trojjediného Boha. A proto tentokrát nechejme ve svém rozjímání či jen při prosté četbě slovo živého Boha působit především ve vztahu k sobě samým. Je to potřebné pro naplnění pokladnice své vlastní víry, z níž pak můžeme účinně rozdávat druhým. Je-li pokladnice prázdná, nemá co nabídnout...

Projdeme-li následující stránky pozorně, mohli bychom snadno sestavit hluboké a užitečné rozjímání z otázek, které v jednotlivých textech zaznívají. Nebudu je však nyní prezentovat, necht' si každý sám najde to správné slovo pro růst svého duchovního života. A protože víra v Boží Slovo s sebou nutně nese znamení kříže, bude možná nejlépe začít tou otázkou, jež nám způsobí největší bolest v duši, ve svědomí... Tak, vedeni Duchem Svatým, budeme schopni očistit se od zla, které

Editorial

nám brání rozvíjet náš láskyplný vztah k Pánu Bohu.

Kromě otázek si však můžeme všimnout i dalších skutečností důležitých pro náš život s Bohem, pro naši spásu. Ovšem i ty nakonec vzbuzují otázky. Tak v dnešním prvním čtení je zajímavá výpověď: „Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.“ Nešlo o napětí ve stylu, jak dopadne detektivka, ale o napjaté naslouchání tomu, co nám chce Bůh ústy svého kněze říci. Toto „posvátné“ napětí s sebou nese také připravenost a odhodlanost Boží slovo uvést do svého života – a to právě je způsob, jakým bychom měli vždy k němu přistupovat, ať už mu budeme naslouchat při bohoslužbě, nebo při společné četbě v rodině, ba i když si otevřeme Bibli o samotě. Podle onoho rozechvění poznáme, jak moc milujeme svého Pána a do jaké míry jsme připraveni přijmout jeho slovo bez výhrad.

Řekni mi, jakému slovu nejvíce nasloucháš, a já ti řeknu, jak daleko jsi od Pána Boha – takto bychom snad mohli pro potřeby našeho rozjímání upravit známé přísloví. A přidejme si rovnou jednu otázku, k níž nás přivádí text papežovy katecheze o Božím slově: Poslouchám a čtu na prvním místě slovo Boží, anebo dávám přednost jiným slovům, která ve skutečnosti odvádějí od Slova, našeho Pána Ježíše Krista?

Čím více je poslouchané a čtené vzdáleno od Boha, tím více je člověk ovlivňován, ba formován k tomu, aby se vzdaloval od svého Stvořitele...

Na závěr vyzdvihneme ještě jednu myšlenku: vskutku nadpřirozený, nezměrný význam Panny Marie pro život člověka, pro jeho duši a vztah k Pánu Bohu. Adamovo svědectví je v tom velice výmluvné. (str. 7-9) Sám na sobě zakusil, jak ďábel koná svědomitě vše pro to, aby nás od Matky Boží odloučil. Nechce, aby nás vedla k Slovu Božímu, jemuž byla prvním svatostánkem, když ho nosila ve svém lůně. Je zřejmé, že v životě každého, kdo má Pannu Marii za svoji Matku, se zcela naplňuje prorocké slovo z třetí kapitoly první biblické knihy (srov. Gn 3,15)... Zároveň je ona ďáblova snaha potvrzením, že zasvětit svůj život Panně Marii je správnou cestou, kterou se ubírat, chceme-li dojít věčné spásy.

Nechejme se tedy, kdykoliv čteme Boží slovo či mu nasloucháme, vést nejen Duchem Svatým, ale i Matkou Boží, aby nás nasměrovali tam, kde najdeme pravý poklad, jímž jediným má smysl naplnit svoji pokladnici víry. A prosme je, jakož i naše svaté patrony, aby také skrze nás Boží slovo proniklo k těm, kdo potřebují slyšet slovo o pravé naději a lásce, o věčném štěstí, které spočívá v návratu do domu Otcova.

Kdo má uši k slyšení a srdce otevřené, slyš!

Daniel Dehner

Po křtu v Jordáně, čtyřicetiden-
ní přípravě v modlitbě a postu
a vítězném střetu se svým Pro-
tívníkem nastupuje Ježíš ke svému veřej-
nému působení. Činí tak v *síle Ducha*, kte-
rý je jeho světlem a vůdcem ve stopách
Otcovy vůle. I ty se svěř Duchu Svaté-
mu a dej se vést jeho milostí a moudros-
tí. Dnes tě zavede na setkání s Pánem
do synagogy v Nazaretě.

Ježíš v tomto městečku vyrůstal, žil
a pracoval skrytě celých třicet let. Nyní
se vrací na místa svého mládí s novým po-
sláním. Ne náhodou chce právě zde slav-
nostně vyhlásit, že již vystupuje ve zce-
la jiné roli, než v jaké ho doposud znali.
Uvědom si lépe než Ježíšovi rodáci, jak
veliký je to čas, který právě nastává. Vi-
ce než půl tisíciletí čekal vyvolený národ
toužebně na naplnění toho, co předpově-
děl prorok. Bůh dnes věrně plní, co slí-
bil: *Pomazal svého Vyvoleného, posílá ho,*
aby všem ubohým přinesl radostnou zvěst.
Je tedy určena i tobě.

Budou však jeho posluchači schopni
rozpoznat jeho nové poslání a přijmou je-
ho poselství? Oznamuje zajatcům *propu-
štění*. Ale co když si zvykli na své zajetí,
když se v něm zabydli, a dokonce v něm
našli zalíbení a nijak už netouží po svém
propuštění? Chce *vrátit slepým zrak*. Ale
co s takovými, kteří se smířili se slepotou
a libují si ve svých temnotách? Jak uvíta-
jí *zdeptání svobodu*, po které už netouží?
Nejtěžším neduhem je netečnost k vlastní
duchovní nouzi a spokojenost se stavem,
i když je to stav vnitřní bídy a smrtelné ne-
moci. A přece Pán přišel vyhlásit *milosti-
vé léto Hospodinovo* i takovým ubožákům.

Děkuj mu upřímně za jeho dobroti-
vost, která se sklání i k těm, kteří po ní
netouží, děkuj mu za dary, které přiná-
ší, a to i za ty, kteří o ně neprosí, protože
Bůh je veliký a mocný a zachovává smlouvu
a milosrdenství⁽¹⁾. Dnes více než za dnů
Ezdráše a Nehemiáše potřebuje zbloudilý
lid hlasatele, kteří procitli a prohlédli a *sto-
jí výše než všichni lidé*, kteří jsou schopni
*rozumět, předkládat a vykládat nezkresle-
nou Boží pravdu*, aby všichni ostatní *po-
chopili: Nemějte zármutek, radost z Pána*
je vaše síla. Ti, kteří přesto nepřijímají Pá-
novo slovo a odmítají jeho moc, činí tak
proto, že se bláhově obávají o své chatrné
a nicotné hříšné potěšení a nechtějí vidět
pravé světlo, které jim Pán přináší. Ježíš

Tělo a jeho údy

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Dnes se naplnilo toto Písmo.

chce udělit opravdovou radost nejen těm,
kteří byli slepí, a vidí, byli chromí, a ny-
ní chodí zpřímá, byli malomocní, a jsou
očistěni, byli mrtví, a vstali⁽²⁾. Spasitel
chce všem, kteří strádají od zlých duchů
duchovní bídou, oznámit nejradostnější
zvěst: *On je ten, který má přijít*, a není tře-
ba čekat *na nikoho jiného*⁽³⁾.

Kdo může spočítat, kolika potřebným
Pán pomůže, než ho jeho protivníci po-
šlou na smrt a budou se mu vysmívat, že
*jiným pomohl, a sám sobě pomoci nemů-
že*⁽⁴⁾? On však nechce pomoci sám sobě
právě proto, aby tak všem ostatním bylo
pomozeno. I ty patříš mezi ty, které vy-
trhl z moci Zlého, uzdravil tvé údy, abys
mohl za ním kráčet po jeho cestách, ote-
vřel tvé oči i uši a rozvázal tvůj jazyk; byl
jsi mrtvý, a On tě vrátil k životu a učinil
tě živým údem svého těla, abys *přinášel*
mnoho užítku⁽⁵⁾. Jaký je to užitek? Vybral
si tě od věčnosti, aby ses stal ve světě jeho
přítomností a jeho dobrodiním, aby ani
po jeho návratu k Otci nepřestávalo, ale
dále trvalo jeho *milostivé léto*, aby stále
platilo: *Dnes se splnilo to Písmo, které jste*
slyšeli. Pán nemyslel jen na své součas-
níky v Galileji a v Judsku. Všem potřeb-
ným a strádajícím lidem po všem světě
se má dostat jeho dobrodiní. Ježíš chce
být pro ně až do skonání věků přítomen
svým tělem, jehož údy jsme všichni, *kteří*
jme v hojnosti přijali jeho Ducha.

Svatý Pavel ti názorně vysvětluje, ja-
kým způsobem se máš i ty účastnit na dal-
ším rozdělení těch bohatých Ježíšových
darů, ze kterých jsi i ty tak hojně přijal:
když budeš v jeho mystickém těle údem
na tom místě, které pro tebe *Bůh ustano-
vil*. Znáš vůbec své místo, svůj dar a své
poslání? *Bůh umístil každý úd v těle, jak*
sám chtěl. To je samo o sobě důstojnost
tak velká a vznešená, že by bylo úplnou
pošetilostí pošilhávat po jiných darech,
stejně jako si zakládat pouze sám na so-
bě, jako bys měl cokoli z toho, čeho se ti
dostalo, sám od sebe. V tomto *těle* nikdo
není nepotřebný, naopak *údy zdánlivě nej-*

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shro-
mážděné muže i ženy a všechny, kdo byli
schopni rozumět. Bylo to prvního dne
sedmého měsíce. Četl z něho na pro-
stranství před Vodní bránou od sví-
tání do poledne před muži a ženami
a přede všemi, kdo byli schopni rozu-
mět. Všichni poslouchali knihu Zákona
s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál
na dřevěném výstupku, který pro ten
účel zhotovili. Otevřel knihu před očima
všeho lidu – stál totiž výše než všichni
lidé – a když ji otevřel, všechn lid
povstal. Ezdráš velebil Hospodina, veli-
kého Boha, a všechn lid odpověděl
se zdviženými rukama: „Amen, amen!“
Vrhli se na kolena a klaněli se Hospo-
dinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překlá-
dali a vykládali ho, a tak pochopili, co
se četlo. Místodržitel Nehemiáš a zna-
lec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří
poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní
den je zasvěcen Hospodinu, vašemu
Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Vše-
chn lid totiž plakal, když slyšeli slova
Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte
tučná jídla a pijte sladké nápoje a posi-
lejte výslužky těm, kteří si nemohli nic

Dokončení na str. 13

slabší jsou nepotřebnější. Kdyby bylo celé
tělo jen oko, kde by byl sluch? Jestliže však
údy zapominají na svou podřízenost a řád,
nastane v těle nepořádek. A jak se pak má
*dostat milosrdenství, svobody a uzdrave-
ní těm, kteří strádají v zajetí a v neduzích,*
*jak se má dostat slov pravdy těm, kteří tá-
pou v temnotách? Neboj se podřízenos-
ti. Hospodinovy předpisy jsou správné, pů-
sobí radost srdci, jeho zákon je dokonalý,*
občerstvuje duši⁽⁶⁾.

Klaním se ti, Ježíši, můj Pane. Uzdrav
mě úplně, *ať se ti líbí slova mých úst i smýš-
lení mého srdce*⁽⁷⁾. A pak pošli také mne
hlásat chudým radostnou zvěst!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Neh 9,32; ⁽²⁾ srov. Lk 7,22;

⁽³⁾ srov. Lk 7,20; ⁽⁴⁾ Mt 27,42;

⁽⁵⁾ srov. Jan 15,5,8; ⁽⁶⁾ srov. Ž 19,8–10;

⁽⁷⁾ Ž 19,15.

Svatá Viridiána

Touha sloužit Bohu a vytrvalost, s níž tuto touhu dennodenně uváděla obětavě do života, zdobí ženu, která má svátek 1. února – stejně jako sv. Brigita z Kildare, s níž má mnohé společného a o níž jsme ve Světle již také psali, a síce v roce 2020 v čísle 4.

Castelfiorentino. Attavanti. První cizojazyčný termín představuje místo, kde se pozdější světice patrně roku 1182 narodila, druhý pak jméno její rodiny, z níž pocházela. Šlo o rodinu šlechtickou, nicméně zchudlou. Z tohoto důvodu byla Viridiána někdy od svých 12 let nucena pást dobytek, později delší čas pracovat u svého strýce, který si oproti jejím rodičům užíval velkého jmění a nehodlal své příbuzné živit jen tak zadarmo.

Viridiánu zdobily vlastnosti hodné pozdější světice – byla zbožná, laskavá, dokázala se rozdělit i o to málo, co měla. To vše samozřejmě dětským způsobem, postupem času však všechny její dobré vlastnosti dostávaly dospělejší ráz, což jim nikterak neubralo na hloubce, protože prostota dítěte se přetavila v prostotu dospělé ženy, která vyslyšela Kristovu výzvu k tomu, být jako dítě.

Strýc svou neteř časem zaměstnal jako správkyni ve skladišti s fazolemi. Dů-

věřoval své krvi, zamýšlel s těmito požitvatiny později, až vypukne jeden z těch hladomorů, o něž nebyla nikdy nouze, „keřasit“, tj. využít nastalé situace, prodat je mnohem draž, než za kolik je koupil. Viridiána mu důvěru v době, kdy v regionu skutečně vypukl jím vyhlášený hlad, oplatila po svém: zzelelo se jí všech těch hladovějících chudáků a žebráků a fazole i další potraviny mezi ně rozdělila.

Strýce tím pochopitelně pořádně dopálila, obzvláště proto, že mezitím už uzavřel velice výhodnou smlouvu o jejich prodeji. Jeho láteření pak druhotně zapříčinilo zázrak. Viridiána totiž strávila v důsledku jeho běsnění celou noc na modlitbách, předtím mu jen suše řekla, ať počká jeden den. Nač konkrétně, to už mu nesdělila. Onu noc prosila o upokojení strýcova hněvu a o pomoc. Bůh ji vyslyšel – sklad se zázračně naplnil.

Máme zde tedy zázrak podobného typu, jako když světcí například stavěli kostel, nedostávalo se jim financí a pak najed-

Svatá Viridiána

nou, po důvěryplných modlitbách, měli v momentě placení plnou peněženku.

Zázrak s nově naplněným skladem se samozřejmě okamžitě rozkřikl. Viridiána se dostala do centra pozornosti širokého okolí, avšak nebylo nic vzdálenějšího jejímu naturelu než právě skutečnost, že se na ni soustředily zraky zástupů lidí.

Což o to, lidi měla ráda, avšak jejím přáním bylo žít vzdálená od nich, někde v samotě přírody pouze s tím, koho měla nejraději a s kým se tajně zasnoubila. Vykonal pouť ke hrobu sv. Jakuba do španělské Compostely a následně i ke hrobům sv. Petra a Pavla do Říma, což byla v té době, snad ještě s Kolínem nad Rýnem, kde se uchovávaly ostatky svatých tří králů, nejvýznamnější poutní místa v Evropě. Tato pouť Viridiáně jen potvrdila správnost rozhodnutí a touhy po životě v poustevně.

Po návratu chtěla tento svůj sen realizovat někde mimo civilizaci, nicméně obyvatelé Castelfiorentina se mladé ženy, skrze niž se dějí zázraky, nechtěli vzdát. Proto Viridiánu přemluvili, aby se usadila nedaleko jejich města, a tak jí k menší oratoři (či kapli) sv. Antonína Poustevníka u řeky Elsy přistavěli nevelkou poustevnu o rozměrech zhruba 3 m × 1 m s okénkem, aby skrze ně mohla sledovat mše svaté v oratoři sloužené. Viridiána svolila, samozřejmě až po dlou-

Chrám sv. Viridiány byl postaven s cílem poskytnout důstojný domov ostatkům sv. Viridiány, patronky Castelfiorentina. Svatině byla v průběhu let mnohokrát stavebně upravována a současná dispozice pochází z počátku 18. století a je cenným příkladem pozdně barokní florentské architektury a výzdoby. Uvnitř svatině se nachází cela, kterou sv. Viridiána obývala posledních třicet čtyř let svého pozemského života.

hých modlitbách, v nichž našla odpověď, že Boží vůle souzní s přáním obyvatel její rodné obce. Na první adventní neděli roku 1208 se stala poustevna po zbytek života jejím domovem.

Mohla tak být nablízku Castelfiorentinům a stejně tak těm, jež do Castelfiorentina přivábila pověst svaté ženy, štědré na dary i rady, které moudře skrze okénko své cely rozdávala. Oni na druhou stranu respektovali její potřebu trávit v vzdělané cele co možná nejvíce času s Bohem.

Ve Viridiánině poustevně to brzy začalo vypadat jako ve strýcově skladišti, přichází ji zásobovali vším možným. Ona to pak obratem rozdávala potřebným a pro sebe si nechávala jen to nezbytnější minimum. Vystačila si s jedním pokrmem denně, obvykle šlo o chléb s vodou, někdy „si dopřála“ něco málo zeleniny. K asketice přidružovala modlitbu, přičemž se ani v jednom nemusela učit ničemu novému – obě praktiky uváděla do života odmalá. Spávala na holé zemi, v zimě pod sebe pokládala prkno a pod hlavu si kladla kus dřeva.

Přicházeli za ní lidé známí, neznámí i významní. Nejznámějším a nejvýznamnějším byl bezesporu sv. František z Assisi, jehož sem roku 1221 přilákala pověst svatosti, již se Viridiána těšila. K její velké radosti ji přijal mezi terciáře – jako jednu z prvních. Mohla tak využívat privilegia, která Apoštolský stolec udělil členům řádu založeného sv. Františkem.

Svatá Viridiána

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ÚNOR 2025

Úmysl papeže: Za povolání ke kněžskému a řeholnímu životu

Modleme se, aby církevní společenství byla schopna přijmout touhu i pochybnosti mladých lidí, kteří se cítí být voláni ke Kristovu poslání v kněžském nebo řeholním životě.

Národní úmysl: Za nemocné

Modleme se, aby se nemocní přimkli k ukřižovanému Kristu a z jeho utrpení stále čerpali novou sílu.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Jiným významným návštěvníkem byl florentský biskup Ardengo Trotti, jenž podle rad této poustevnice do značné míry vedl svou diecézi.

Celých 34 let strávila Viridiána ve své poustevně u řeky Elsy – pod poslušností podřízena benediktinům z opatství Vallombrosa. S přibývajícím lety rostla stále více v milosti Boží a její ctnosti jí získaly lásku a úctu všech, s nimiž přicházela do kontaktu.

Zemřela 1. února 1242 a její skon ohlásily samovolným hlaholením všechny městské zvony. K jejím atributům patří mj. i dva hadi, což odkazuje na skutečnost, že poslední léta svého života sdílela celu se dvěma zmijemi, které se jí snažily z cely vystrnadit. Nikdy o tom nikomu neřekla ani slovo. Trpěla je tam v rámci pokání.

Viridiánina poustevna byla záhy přestavěna na kapli, v níž spočinuly její tělesné pozůstatky. V roce 1378 byly slavnostně přeneseny do koleje sv. Vavřince

a Leonarda a v roce 1939 pak opět proběhla jejich translace, tentokrát do nového kostela, vystavěného k její cti.

Dne 20. září 1533 potvrdil oprávněnost její liturgické úcty papež Klement VII. a roku 1672 zapsal Klement X. její jméno do Římského martyrologia.

O jejím životě víme z biografie sepsané někdy kolem roku 1340 opatem Biagiem z Vallombrosa, také i ze životopisu z pera dominikána Lorenza Giacominiho, rodáka z Castelfiorentina (kolem roku 1420). Svátá Viridiána bývá ve svém rodném Toskánsku dosti častým námětem obrazů: např. J. Chimenti namaloval obraz Nanebevzetí Panny Marie vznášející se mezi sv. opatem Antonínem a sv. Viridiánou; anonymní toskánský malíř zase vyobrazil Madonu s Dítětem mezi světcí Jeronýmem a Viridiánou a F. Boldrini je autorem plátna s Madonou ve slávě mezi sv. Vavřincem, Antonínem Poustevníkem, Františkem, Apollonií, Cecilií, Viridiánou, Karlem Boromejským a Sofií.

O Božím slově

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

posly a svědky Boží pro svět plný slov, ale žízníci po tom Slově, které často ignoruje. Církev žije tímto dynamismem: je povolána Kristem, přitahována jím a posílána do světa, aby o něm vydávala svědectví. Takový je dynamismus církve.

Nemůžeme se obejít bez Božího slova, bez jeho jemné síly, která se jako v dialogu dotýká srdce, vtiskuje se do duše, obnovuje ji Ježíšovým pokojem, který nás činí neklidnými pro druhé. Podívali jsme se na Boží přátele, na svědky evangelia v dějinách, na světce, vidíme, že pro všechny z nich bylo Slovo rozhodující. Vzpomeňme na prvního mnicha, svatého Antonína, který, zasažen úryvkem z evangelia při mši svaté, zanechal všeho kvůli Hospodinu; vzpomeňme na svatého Augustina, jehož život se změnil, když božské slovo uzdravilo jeho srdce; vzpomeňme na svatou Terezií od Dítěte Ježíše, která objevila své povolání při četbě listů svatého Pavla. A já myslím na světce, jehož jméno nesu, Františka z Assisi, který po modlitbě četl v evangeliu, že Ježíš poslal své učedníky kázat, a zvolal: „To chci, to žádám, to toužím dělat z celého srdce!“ (Tommaso da Celano, *Vita prima* IX, 22) Jsou to životy změněné slovem života, slovem Hospodinovým.

Ptám se však sám sebe: Proč se totéž mnohým z nás neděje? Tolikrát slyšíme Boží slovo, jde jedním uchem dovnitř a druhým ven: Proč? Možná proto, jak nám ukazují tito svědkové, že nesmíme být ke Slovu „hluší“. To je naše riziko: zahlcení tisíci slovy necháváme Boží slovo proklouznout. Slyšíme ho, ale nenasloucháme mu; nasloucháme mu, ale nedržíme se ho; držíme se ho, ale nenecháme se vyprovokovat ke změně. Především ho čteme, ale nemodlíme se, zatímco „čtetbu Pisma svatého musí doprovázet modlitba, aby se navázal dialog mezi Bohem a člověkem“ (*Dei verbum*, 25). Nezapomínejme na dva základní rozměry křesťanské modlitby: naslouchání Slovu a klanění Hospodinu. Udělejme prostor Ježíšovu slovu, promodlenému Ježíšovu slovu, a stane se nám to, co se stalo prvním učed-

níkům. Vraťme se tedy k dnešnímu evangeliu, které podává zprávu o dvou gestech, jež vyplynula z Ježíšova slova: „nechali sítě a šli za ním“ (Mk 1,18). Opustili sítě a šli za ním. U toho se krátce zastavme.

Zanechali. Co nechali za sebou? Loď a sítě, tedy život, který vedli do té chvíle. Tak často máme problém opustit své jistoty, své zvyky, protože se v nich chytíme jako ryba v síti. Ale ti, kdo jsou ve styku se Slovem, se z nástrah minulosti uzdravují, protože živé Slovo reinterpretuje život, uzdravuje i zraněnou paměť tím, že nám vštěpuje připomínku Boha a jeho skutků. Písmo nás zakládá v dobrou, připomíná nám, kdo jsme: zachráněné a milované Boží děti. „Voňavá slova Páně“ (srov. sv. František z Assisi, *List věřícím*) jsou jako med, činí život chutným: probouzejí sladkost Boha, živí duši, zahánějí strach, překonávají samotu. A stejně jako přiměla ony učedníky opustit opakující se život na lodích a v sítích, tak i v nás obnovují víru, očišťují ji a zbavují tolika nečistot, vracejí ji k jejím počátkům, k pramenné čistotě evangelia. Vyprávěním o Božích skutcích pro nás Písmo svaté uvolňuje kotvy ochrnuté víry a umožňuje nám znovu vychutnat křesťanský život takový, jaký skutečně je: příběh lásky s Hospodinem.

Učedníci tedy zanechávají; a pak jdou za ním – zanechávají a jdou za ním: jdou za Místrem, dělají kroky vpřed. Neboť jeho slovo, zatímco osvobozuje od břemen minulosti a přítomnosti, činí člověka zralým

v pravdě a lásce: oživuje srdce, rozechvívá je, očišťuje od pokrytectví a naplňuje nadějí. Sama Bible dosvědčuje, že slovo je konkrétní a účinné: „jako déšť a sníh“ pro půdu (srov. Iz 55,10–11); „jako oheň“, „jako kladivo, které rozbíjí skálu“ (Jer 23,29); jako ostrý meč, který „rozeznává city a myšlenky srdce“ (Žid 4,12); jako neporušitelné símě (srov. 1 Petr 1,23), které, ač malé a skryté, klíčí a přináší plody (srov. Mt 13). „Božím slovu je vlastní taková účinnost a moc, že je (...) potravou duše, čistým a věčným zdrojem duchovního života.“ (*Dei verbum*, 21)

Bratři a sestry, kéž nám neděle Božího slova pomůže radostně se vracet k prameni víry, který vychází z naslouchání Ježíši, Slovu živého Boha. Zatímco neustále říkáme a čteme slova o církvi, ať nám to pomůže znovu objevit slovo života, které v církvi zaznívá! Jinak skončíme u toho, že mluvíme více o sobě než o něm; a mnohokrát zůstávají v centru pozornosti naše myšlenky a naše problémy, nikoli Kristus se svým slovem. Vraťme se k pramenům, abychom nabídli světu živou vodu, kterou nenachází; a zatímco společnost a sociální média akcentují slovní násilí, přimkněme se k mírnosti Božího slova, které zachraňuje, je tiché, nedělá hluk a vstupuje do srdce.

A nakonec si položíme několik otázek. Já sám, jaké místo vyhrazuji Božím slovu v místě, kde žiji? Mohou tam být knihy, noviny, televize, telefony, ale kde je Bible? Mám ve svém pokoji po ruce evangelium? Čtu ho každý den, abych nacházel cestu životem? Nosím v tašce malý výstisk evangelia, abych si ho mohl přečíst? Mnohokrát jsem radil mít evangelium stále u sebe, v kapse, v kabelce, v mobilním telefonu: Je-li mi Kristus dražší než cokoli jiného, jak ho mohu nechat doma a nebrat si jeho slovo s sebou? A poslední otázka: Přečetl jsem alespoň jedno ze čtyř evangelíí celé? Evangelium je kniha života, je jednoduché a krátké, a přesto tolik věřících nikdy nepřčetlo ani jedno od začátku do konce.

Bratři a sestry, Bůh, jak říká Písmo, je „počátek a původce krásy“ (Mdr 13,3): nechme se podmanit krásou, kterou Boží slovo vnáší do našeho života.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Od ateismu k víře v Boha

„Při jedné mši svaté jsem během proměňování nepoklekl, ale zůstal jsem stát a pohlížel jsem knězi přímo do očí s předseztím, že před tímto podvodem nikdy nepokleknu. Dnes jsem přesvědčen, že se ten kněz tehdy modlil za mé obrácení.“

Narodil jsem se v Maďarsku v ateistické rodině. Rodiče mě vychovali tak, jako by Bůh nebyl. Nechodil jsem tudíž do kostela a ani jsem se nemodlil. Nikdo mi neřikal nic o Pánu Ježíši. Přicházel jsem do styku se zlem ve světě, zvláště v naší rodině, která byla rozhádana a rozdělena, a celou dobou jsem hledal odpověď na otázky, proč tomu tak je a co by nás mohlo z této situace vysvobodit. Žádnou odpověď jsem však nenašel... Během dospívání jsem zjistil, že nedokážu žít ve vztahu lásky s jinými lidmi. Znepokojovalo mě to stále více, snil jsem totiž o založení velké milující se rodiny. Děkuji Pánu Bohu, že jsem v onom ateistickém období svého života, života bez svátostí, byl schopen rozpoznat zlo a nepoddávat se mu, třebaže jsem věděl, že jsem kvůli získání respektu druhých nebo jistých výhod mohl pokušením tohoto světa rovněž podlehnout. V době mé puberty od nás můj otec odešel a pár let nato se s mou matkou rozvedl, což pro mne samozřejmě bylo velice bolestnou záležitostí.

Když jsem posledním rokem končil studia, dostal můj otec mozkovou mrtvici a skončil v nemocnici. Lékaři okamžitě prohlásili, že nemá sebemenší šanci na přežití, poněvadž rozsah poškození

mozku způsobený mrtvicí je obrovský. Tváří v tvář otcově mozkové příhodě se má rodina ani jeho druhá manželka zrovna nevznamenaly. Rychle jsem pochopil, že o jeho život musím začít bojovat sám. V této beznadějně situaci jsem se začal modlit Otče náš a Zdrávas, Maria a prosil jsem Matku Boží o záchranu života mého tatínka. Denně jsem za ním chodil do nemocnice. Snažil jsem se též seznámit se s nemocničním personálem, aby se ti lidé o otce dobře starali a navzdory mizivé šanci na uzdravení bojovali o jeho život. Když se jeden můj příbuzný v emocích pohádal s jednou z ošetřujících sester, zastihl jsem později tatínka v kritickém stavu. Ukázalo se, že plastová kanyla byla do jeho plic zavedena tak špatně a nešetrně, že mu vážně poškodila hrdlo a průdušnici.

Boj o otčův život trval půl roku. Angažoval jsem se v něm taktéž – potajmu jsem se modlil. Pracoval jsem na plný úvazek v jedné korporaci a současně jsem končil poslední a nejtěžší rok svých studií. Žil jsem v přesvědčení, že práci, studium a péči o otce nelze skloubit dohromady. Byl jsem připraven dát výpověď nebo přerušit studia, protože přestat pečovat o otce bylo pro mne nemyslitelné. Vše jsem ale zvládl. Můj otec přežil a vrátil se do

mů. Byl jsem přesvědčen, že mu pomohla Panna Maria, leč nahlas jsem se o tom před nikým nezminil.

Cesta do Polska

V témže roce jsem zahájil dvouletý program tvůrčího vedení, tzv. leadership, v jedné z největších světových korporací. Zcestoval jsem díky tomu několik zemí a světadílů, kde jsem měl na starosti optimalizaci operace dodavatelského řetězce. V této hektické době, kdy jsem býval často sám, jsem se modlil k Panně Marii o milost založení milující se rodiny. Snil jsem o ní, jakkoliv se realizace tohoto snu jevila stále více neuskutečnitelná, neboť můj život byl neustálým pendlováním z jednoho hotelu do druhého.

Po nějakém čase jsem se dozvěděl, že svůj příští projekt budu realizovat buď ve Velké Británii, anebo v Polsku. Opravdu moc jsem toužil po cestě do Anglie. Měl jsem tajný plán, až skončím se svým programem, usadit se tam. Na rozhodnutí svých nadřízených jsem musel čekat poměrně dlouho. Nakonec určili, že mám jet do Poznaně, z čehož jsem nebyl dvakrát nadšený. Pomyslel jsem si nicméně, že jakmile tento úkol splním, pojedou hned někam jinam. Avšak Pán Bůh měl se mnou jiné plány...

Přibyl jsem do Poznaně a pronajal si pokoj s výhledem na katedrálu. Moc přitom nechybělo a vybral bych si jiný pokoj, ten, který jsem si prohlížel jako první, ten, který, jak se později ukázalo, byl situován přesně naproti pokoje dívky, která se stala mou ženou! Pán Bůh mě vedl po svých stezkách a umožnil mi poznat tu osobu, která se přičinila o mé obrácení. Do té polské dívky jsem se zamiloval a díky ní jsem se účastnil několika mší svatých. V kostele jsem však byl spíše jen pasivním pozorovatelem. Nadále jsem zůstal ateistou a nepřítelem církve.

Vyznání víry

Vzpomínám si, že při jedné mši svaté jsem během proměňování nepoklekl, ale zůstal jsem stát a pohlížel jsem knězi přímo do očí s předseztím, že před tímto podvodem nikdy nepokleknu. Dnes jsem přesvědčen, že se ten kněz tehdy modlil za mé obrácení. Nejvíce se ovšem na tento úmysl modlila má budoucí žena. Skrze lásku k ní, pln vědomí tíhy vlastních

provinění, jsem pocítil velkou zkroušenost nad svými hříchy a volal jsem v srdci k Pánu Bohu o pomoc. Velmi bolestné bylo přitom pro mne vědomí, že svými hříchy škodím člověku, kterého tak moc miluji.

Jednoho dne jsem své dívce mimoděk přiznal, že se občas modlím k Bohu. Toto obyčejné svěření se představovalo, jak se později ukázalo, přelomový okamžik v mém životě a já ho chápu jako okamžik svého obrácení. V oné vteřině vyznání své víry před druhým člověkem jsem pocítil, jako bych procítl z nějakého snu. Uvědomil jsem si, že jsem věřícím člověkem a že díky Panně Marii velice miluji Pána Boha. Právě její dobrota, dokonalost, čistota a krása se mě citelně dotkly. Ve stejné chvíli u mne proběhla radikální změna v mém vztahu k věcem týkajícím se kultu spjatého s katolickou církví. Předtím jsem pocítoval značný odpor ke kostelům či kříži, neboť se mi vždy pojily s pohřby. Po vyznání víry jsem ale pocítil neobyčejně silnou a lidsky nepochopitelnou fascinaci církví a Písmem svatým. Čtěl jsem neustále pobývat v kostele. Častou součástí našich schůzek s mou dívkou byly proto návštěvy katolických chrámů. V mém srdci se rodila touha přestěhovat se do Polska, založit zde rodinu, leč neznalost jazyka a s tím spojená nulová šance najít zde zaměstnání mi k realizaci touhy dávaly pramálo naděje. Vzal jsem tedy do ruky čerstvě zakoupený růženec a začal prosit Marii o pomoc. A ona mi opětovně pomohla! Dostal jsem práci ve velké korporaci sídlící ve Varšavě. S radostí jsem se proto přestěhoval nastálo do Polska. Po sérii katechezí vedených polským knězem, jenž uměl perfektně maďarsky, jsem přijal svátost křtu. Za patrona jsem si zvolil sv. Pavla, který podobně jako já před svým nečekávaným obrácením pronásledoval církev.

Křest jsem přijal v jednom polském katolickém kostele. Bezprostředně před svou konverzí jsem si přečetl knihu s výroků sv. Jana Pavla II. Byla to první duchovní četba v mém životě. Dnes již veškerou duchovní literaturu čtu v polštině, ať už se jedná o Biblii, životopisy svatých, časopis *Trwajcie w miłości* (dříve *Miujcie się!*), či knížky z pera skvělých polských kněží. Polsky se také modlím. Pevně věřím tomu, že Bůh na poslední časy připravil pro Polsko důležitý úkol, který realizu-

je oddáním se Panně Marii. Jsem Pánu Bohu vděčný za to, že mi zachránil život a přivedl mě do Polska, kde mohu vést duchovní boj pod Mariiným praporcem.

Ruku v ruce s prohlubováním mého vztahu k Pánu Bohu sílila v mé korporaci stále agresivněji ideologizace. Došlo to tak daleko, že jsem se vzdal svého místa a nehledal je ani v jiných podobných sdruženích, ale mimo jejich struktury. Představovalo to pro mne velkou výzvu, neboť jsem tehdy ještě neovládal dostatečně polštinu, což byla zásadní podmínka pro získání práce v menších firmách.

Opět jsem se ale vrhl do boje s růžencem v ruce, denně jsem se učil polštině a krok za krokem se mi dařilo zabydlet se v novém zaměstnání. Za to vše vděčím Panně Marii!

Skrze kříž ke slávě

Po své konverzi jsem měl mnoho duchovních zážitků, jejichž prostřednictvím ke mně Pán Bůh mluvil a vytyčoval mi cestu, po níž jsem ho měl následovat. Ježíš mi dal poznat, že ke sjednocení se s ním je na každý pád potřebná Boží milost, protože sami ze sebe nezmůžeme zhola nic. Tyto milosti ukryl Pán v zahradě Mariině. Eucharistický oltář je naší záchranou, díky němu se můžeme skrýt před útoky Zlého. K tomu je však nezbytné nezištně obětovat Bohu svou svobodnou vůli. Toto obětování se děje skrze ruce Mariiny. Sjednocení se s Ježíšem je možné jedině skrze oběť na kříži, k němuž vede cesta skrze eucharistický oltář a srdce Mariino. Mým hlavním úkolem coby muže je milovat svou ženu. Pochopil jsem, že je nutné vést nekompromisní boj se svými hříchy.

Jednou jsem obdržel od Pána Boha milost, že jsem celý den strávil ve vědomém sjednocení se s křížem Pána Ježíše. Po celý den jsem doznával útoky, nenávisť a potýkal jsem se s nepředstavitelnými problémy. Snášel jsem nicméně vše s radostí. Jindy se mi od něj zase dostalo milosti, že jsem mohl skrze Pannu Marii sloužit celý den Pánu Ježíši s úmyslem spasit duše. Každý okamžik, každý obyčejný, na pohled bezvýznamný skutek měl neslýchanou hodnotu, poněvadž jsem ho Ježíši dával skrze Pannu Marii a nekonal jsem ho s tím, že mi šlo o nějaký můj užitek. Ony dva dny byly nejšťastnějšími v mém životě, ježto jsem v nich zakoušel přítomnost Pána Je-

žíše a jeho Matky. Domnívám se, že jsem zmíněné milosti obdržel proto, abych se radoval při vědomí, k jak šťastnému životu mě Bůh povolal. Tato zkušenost mi dodávala sílu ve chvílích zkoušek. Když krok za krokem kráčíme po křížové cestě Pána Ježíše, umírá *naše ego*, abychom sloužili výhradně Pánu Bohu a žili výhradně pro něj. Kříž Pána Ježíše je bolestný, zároveň však i sladký. Velmi toužím být v každém okamžiku svého života sjednocen s Ježíšem na kříži.

Jednou se stalo, že jsem nebyl dva týdny na mši svaté. Po jejich uplynutí se mi dostalo milosti duchovního probuzení a uvědomění si, že se jedná o těžký hřích. Okamžitě jsem pospíchal do kostela, abych se vyzpovídal a přijal Eucharistii. V noci jsem pak spatřil zlého ducha, rozrušeného kvůli tomu, že jsem byl u zpovědi. Pohrdavým tónem mě přesvědčoval, že zpověď i mše svatá jsou naprosto bezvýznamné záležitosti. Sáhł jsem po růženci a... zlý duch zmizel. Od té doby vím, že jak mše svatá, tak i zpověď mají mimořádný význam a že jsou svátostmi, jež skutečně zachraňují naše duše. Po tomto zážitku mě ani covid a s ním spojené rozličné restriktce nemohly od těchto svátostí odloučit. A to ani tehdy, když jsem se musel účastnit mše svaté před kostelem, jelikož jeho dveře byly zamčeny.

Obzvláště důležitou událostí v mém životě bylo zasvěcení se Panně Marii. Při prvním neúspěšném pokusu triatřicetidenní přípravy na zasvěcení jsem onemocněl podivnou nemocí, kterou lékaři nebyli s to diagnostikovat. Pravděpodobně se tehdy spojilo několik nemocí najednou. Takové jednorázové překvapivé útoky jsou taktikou často používanou tím Zlým a jejich účelem je způsobit v dotyčném zmatek. Při druhém pokusu o zasvěcení se v našem autě přetřhl řemen ventilového rozvodu. Bylo to divné samo o sobě a ještě divnější vzhledem k tomu, že auto mělo ujeto teprve něco kolem 40 000 km. Ukázalo se, že v loňském roce zapomněl mechanik utáhnout jeden šroub. Poté jsem měl sen, v němž mi Pán Bůh ukázal, že před Zlým nelze utéct, ani se před ním nelze schovat. Uchopil jsem tedy v onom snu do ruky meč s tím, že budu se zlem bojovat. Při třetím pokusu zasvětit se Panně Marii jsem už pochopil, o co tady jde, když jsem uviděl zoufalé snažení Zlého

zabránit mi v zasvěcení se Matce Boží. Dva dny po zahájení příprav se započala generální rekonstrukce bytu pod námi. Měsíc a půl způsobovali dělníci veliký rámus, nejednou od časného rána. Rámus byl opravdu nesnesitelný, avšak já se už nevzdal. Zakončil jsem třiatřicetidenní přípravu a zasvětil jsem se Panně Marii. Zlý velmi svědomitě dělá vše pro to, aby nás od Matky Boží odloučil. Nikdy mu to nedovolme! Maria je plná milosti čili plná Ducha Svatého. To ona nosila ve svém panenském lůně Slovo Boží. To ona byla prvním svatostánkem na světě. Dodnes mě nepřestává fascinovat vztah neobyčejné blízkosti Marie a Ježíše.

Odpuštění

Šokující byl útok na všech frontách, který Zlý podnikal pokaždé, když jsem se přibližoval k Panně Marii. Povědomí o tom bylo důležitou milostí obdrženu od Pána Boha, rozhodující v duchovním boji. Maria mi skrze modlitbu růžence udělila milost naprostého odpuštění mému ot-

ci a bratrovi. Po letech potýkání se s problémem nesmiřeni, náhle, během modlitby růžence odříkávaného právě na tento úmysl, nenávisť ze mne vyprchala a já byl svobodný. Byla to milost uzdravení duše. Mnoho let jsem vlastními silami s tímto problémem bojoval a nedařilo se mi ho přemoci, ale Maria to prostě zařídila.

Od té doby se modlím za své nevěřící maďarské příbuzné. Když někdo z nich umírá, nechávám za něj sloužit mši svatou a prosím o přimluvu Pannu Marii. Modlím se rovněž za duše svých dávno zemřelých členů rodiny, zvláště když se dozvím, že za ně nikdo nenechal sloužit mši svatou.

Rodina

Díky modlitbě růžence jsem si na Panně Marii vyprosil dar potomstva. Dnes jsem šťastným otcem tří dětí.

Děkuji Bohu za mou ženu, která byla se svou láskou „světýlkem“ vedoucím mě k obrácení. Děkuji Bohu za to, že mě přivedl do Polska a zachránil mou duši, dě-

kuji mu za to, že jsem se stal členem katolické církve.

Fascinuje mě, že po tolika letech stále hlubšího poznávání Pána Ježíše nenašel můj analytický rozum ani jeden rozpor v jeho učení. Nedosti na tom – jsem stále více přesvědčen, že je v něm všechno jedinečně propojené. Je to díky tomu, že Pán Ježíš je Pravda. Kdybychom v Písmu svatém změnili jediné písmenko, ohnuli třeba jen jediné přikázání, celé učení by se rozpadlo, stejně jako kdybychom se pokoušeli změnit nějakou částičku vesmíru.

Děkuji Bohu za redakci časopisu *Trwajcie w miłości* a za kněze, kteří mě evangelizují. Věřím v pravdivost slavného prorocství, že „jiskra vyjde z Polska“ a „vítězství, pokud přijde, tak skrze Pannu Marii“.

Adam

Z *Trwajcie w miłości* 4/2023
přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)

Podzemní svět před branami Říma (2)

Římské katakomby se svými tmavými a úzkými chodbami měly v sobě něco ponurého, tajemného a fascinujícího zároveň. Svatý Jeroným († 420), známý církevní otec, který každou neděli se svými přáteli navštěvoval hroby apoštolů a mučedníků, píše:

„Vstoupili jsme do chodeb, které byly vytesány do útrob země, plné hrobů a tak temné, že se na nich vyplnilo prorocké slovo: »Do podsvětí ať sestoupí zaživa.« Strohé světlo, které k nám dopadalo shora, tuto temnotu trochu zmirňovalo; pronikající světlo bylo však tak slabé, až se zdálo, že pochází spíše z nějaké trhliny než ze světelné šachty.“

Ten, kdo zná monumentální film *Quo vadis*, si automaticky představí katakomby jako tajné místo shromažďování pronásledovaných křesťanů. To však neodpovídá realitě, protože poloha katakomb byla římským úřadům velice dobře známa, jelikož hřbitovy potřebovaly oficiálně povolení. Příliv poutníků k relikviím neustále rostl, a tak byly zřízeny malé podzemní baziliky co možná nejbliže k místu hrobu nějakého známého mučedníka, aby se

mohla sloužit mše svatá na jeho hrobce, anebo kde to pro nedostatek místa nebylo možné, aspoň blízko jeho relikvií. Při takovýchto příležitostech se v katakom-

Marco Benefial (1684–1764):
Vidění svatého Filipa Neriho

bách uctivě shromažďovala křesťanská obec. Ale až během druhé světové války se Priscillyn katakomby staly útočištěm a úkrytem pro pronásledované Židy...

Když v 5. století vpadli do Itálie Vandaloové a plenili celá města, dělali si křesťané velké starosti o vzácné relikvie. Jelikož vetřelci hledali hodnotné pohřební předměty a zlato, což však v křesťanských hrobech nebylo, bezhlavě hroby zneuctivali. Proto křesťané začali přemísťovat ostatky mučedníků do městských kostelů, postavených právě k jejich účtě.

Neustále nové pokusy o dobytí Říma, jako byly gótské války v 6. století, přepady Langobardů od poloviny 8. století a Saracénů v roce 846, přinutily papeže – počínaje papežem Teodorem I. (642–649) – aby začali ostatky mučedníků z katakomb systematicky přenášet do bezpečí. To vysvětluje hojnost kostelů s relikviemi raně křesťanských svědků víry v Římě. Páchal I. († 824) byl posledním papežem, který nechal relikvie mučedníků z katakomb přemístit. Nato ustal příliv poutníků do podzemních pohřebišť a katakomby postupně upadly v zapomnění, než byly

v 16. století znovu objeveny díky práci znamenitých výzkumníků.

Znovuobjevení katakomb

Pouze ty katakomby, které byly přímo u nějaké baziliky s relikviemi mučedníků, zůstaly pro poutníky přístupné i ve středověku: *San Sebastiano*, *San Lorenzo*, *San Pancrazio*, *San Agnese* a *San Valentino*. O svatém Filipovi Nerim (1515–1595), známém apoštolovi Říma, víme, že nejraději trávil čas v *Katakombách svatého Šebastiána*. U hrobů mučedníků byl v dobré společnosti a zde se mohl nerušeně modlit. O Letnicích v roce 1544 tam dostal tento asketa a pozdější zakladatel kongregace výjimečnou milost, již popisuje jeho životopisec H. Troll:

„Když se v Římě v Katakombách sv. Šebastiána oddává modlitbě, cítí se přemožen Boží láskou tak silně jako ještě nikdy předtím. Vidí, jak se k němu z výšky přibližuje ohnivá koule a zmocňuje se jeho nitra. Po extázi zpozoruje, že se mu nad srdcem vydula hrudní stěna a že se mu rozšířila žebra. Od té doby při každé zbožné myšlence, při každém pozdvižení duše k Bohu mu tak prudce bušilo srdce, že to mohli vnímat i okolostojící. Tento doprovodný jev zpozoroval nesmírný počet jeho současníků. Rovněž výsledek prohlídky po smrti potvrdil pravdivost tohoto úkazu.“

Horlivý apoštol Filip Neri, zakladatel oratoriánů, vzbudil v mladém Mal-

Informační centrum MIR Medjugorje CZ spolu s CK Hvězda mořská zve na druhý ročník **SEMINÁŘE PŮSTU, TICHA A MODLITBY** všechny, kteří se chtějí naučit modlit a postit se srdcem. A více tak proniknout do medjugorské spirituality.

Seminář půstu, ticha a modlitby založil v roce 1991 otec Slavko Barbarić, bývalý farář Medjugorje, pro poutníky z celého světa jako prostředek pro hlubší setkání s Bohem. Loni se podařilo tento seminář obnovit i pro české poutníky. Týdenní seminář je veden formou duchovní obnovy, která se zaměřuje na modlitbu a půst, které jsou základními pilíři duchovního života, vše v atmosféře ticha, jež člověku pomáhá lépe zaslechnout Boží hlas a vnímat Boží přítomnost. Účastníci semináře se zde učí, co v praxi znamená modlit se a postit se srdcem, jak k tomu Panna Maria v poselstvích v Medjugorji zve. Půst o chlebu a vodě posilňuje naši víru a dává nám sílu, abychom dokázali obstát v životních zkouškách, zároveň otevírá naše oči a srdce, abychom dokázali zaslechnout Boží hlas a vidět sebe v pravdě. Celý seminář je veden formou katechezí vždy jednoho z františkánů, kteří mají na starost duchovní správu medjugorské farnosti.

Termín: 8.–15. února 2025. Cena: 7 900 Kč.

Přihlášení a více informací: tel. 774 292 428 nebo 734 102 886, info@hvezdamorska.cz.

Přihlásit se můžete také přes formulář: www.1url.cz/@seminar25.

„Drahé děti, dnes vás zvu, abyste obnovily modlitbu a půst s ještě větším zápallem, dokud se vám modlitba nestane radostí. Děti moje, kdo se modlí, nebojí se budoucnosti, a kdo se postí, nebojí se zla. Opakuji vám ještě jednou: modlitbou a půstem je možné i války zastavit, války vaší nevíry a strachu o budoucnost.“ (*Královna míru*, 25. ledna 2001)

Webové stránky: www.medjugorje.cz, www.hvezdamorska.cz.

MgA. Vojtěch Machovský

ťanovi Antonioví Bosiovi (1575–1629) mimořádný zájem o starokřesťanská pohřebiště. Antonio, podporován oratoriány, studoval nejen písemné prameny, ale byl také prvním, kdo přezkoumal místa, o nichž tyto texty svědčily, a objevil mnohé katakomby.

Jako první načrtl tento „podzemní Řím“. Je to jedinečná průkopnická práce, která nás uvádí do světa křesťanského starověku. Antonio Bosio se stal jedním z nejvýznamnějších učenců, kteří se

věnovali výzkumům křesťanské antiky. Inspiroval archeology nejen v minulosti, ale podněcuje je až do dnešních dní. Takto se katakomby postupně znovu dostaly do středu pozornosti vědců a církevních hodnostářů. Avšak některé z těchto podzemních hřbitovů byly odkryty jen čirou náhodou, jako tomu bylo i v případě *Priscilliných katakomb*.

Psal se 31. květen 1578. Hrozny na antické výpadové cestě *Via Salaria* krásně dozrávají, ale vinař, jenž obdělává půdu, se zlobí. Velké kameny, nerovnoměrně roztroušené po jeho vinici, jsou mu již dlouho trnem v oku. Zbytky zdíva z pradávných dob mu překážejí i orbě, proto by dnes chtěl některé kusy odnést na okraj cesty. Když sbírá z pozemku tyto neformální zbytky a s námahou je odsouvá bokem, najednou pociťuje závan vlhkého, chladného vzduchu. Zatuchlé výpary z podzemí mu téměř vyrazí dech: Musí to být vchod k dlouho zapomenutému světu, k antickému hřbitovu! Duchovní a archeologové se začínají o to zajímat a chtějí sestoupit dolů. Avšak přejdou ještě staletí archeologických prací, než se tyto podzemní chodby opět stanou přístupnými pro návštěvníky.

(Pokračování)

Z *Vítězstvo Srdca* 160/2024

přeložil a upravil -dd-

Pohřeb mučedníků (foto © GrandPalaisRmn, musée d'Orsay, Stéphane Maréchal)

Chléb svaté Zity (6)

„Zito, půjdeme dnes na hřiště?“ postavil se jí do cesty Pagano.

„Když maminka dovolí, půjdeme,“ přikývla.

„Dovolí, už jsem se jí ptala,“ blížila se k nim skákající Isabella.

„Dobře, ještě chvilku počkejte.“ Nechala děti na dvoře a vešla do domu.

Paní Fatinelliovou našla v salóně při její oblíbené činnosti. Soustředěně hleděla na plátno a vyšivala vzor, který si sama vymyslela.

„Milostivá paní, tu je zbytek peněz. Všechno jsem nakoupila a nyní vezmu děti na hřiště, ale nejdřív bych chtěla zajít do kostela. Ve městě byl takový hluk a viděla jsem takové ošklivosti, že to musím odčinit modlitbou.“

Paní Bianca se na ni pozorně zadívala. „Ach, neuvědomila jsem si, že ruch a hluk takto naruší tvůj tichý život. Přitom ti sama kážu, aby ses vyhýbala městským klevetnicím!“ A jakoby se zastyděla.

„Milostivá paní, ráda jsem udělala, co bylo potřeba, a vždy ráda pomůžu.“ Zita jí neposlušně skočila do řeči, nechtěla, aby si paní Bianca něco vyčítala.

„Dobře, vezmi děti ven, návštěva kostela jim jen prospěje.“

Zita chytila Pagana a Isabellu za ruce a společně se vydali na hřiště.

Když tam přišli poprvé, ani nevěděla, jaké hry má s dětmi hrát. Doma si moc nehrála, téměř všechnen čas trávila s maminkou při různých domácích pracích, a když byla ve škole, během přestávek se většinou uchýlila do kouta, aby aspoň chvilku mohla být ve společnosti tichého Boha.

Děti se rozběhly po trávníku a Zita pozorovala, jaké hry hrají s dětmi ostatní služky. Moc toho nevypátrala. Mnohé vychovatelky, sotva došly na hřiště, nechaly děti, ať si dělají, co chtějí. Sedly si na lavičku k ostatním, aby si jedna druhé světovaly své životní zkušenosti. Otřely si jazyky o panstvo a jejich rodinná tajemství, pomlouvaly ostatní služebnictvo a přetřásaly pomluvy z města. Zaujaté rozhovorem si nevšimaly, že jim svěřené děti se mezi

sebou škorpi, navzájem se strkají a místo smíchu se z hřiště ozývá křik a pláč.

Zita, duchem ještě stále usebraná z návštěvy svatostánku, hledala tiché místo. Našla ho až na konci louky nedaleko břehu řeky Serchio.

„Děti, podívejte, kolik je tu krásných květin, natrhejte ty nejkrásnější a uvijeme z nich pro maminku kytičku. Ale nechodte k vodě!“ přikazovala jim. Bála se, aby se nerozběhly a nevědomky do řeky nespadly.

„A z některých můžeme uvít věneček i pro naši princeznu Isabellu,“ mrkla na ně.

„A co pro mě?“ zeptal se Pagano.

„Tobě uděláme kytičku a dáme ti ji za klobouk.“

Spokojené děti trhaly květiny a o něčem živě hovořily. Náhle se od řeky ozval křik. Hrající si děti vyděšeně mávaly rukama. Žádná z jejich opatrovnic se neměla k činu, klepy měly nyní větší váhu než zvědavost.

Zita viděla dětské tvářičky zkřivené pláčem, rychle vyskočila a utíkala k vodě. Děti jí mezi slzami říkaly, že do řeky spadl Maxim. A jako staré plačky se s ním už dopředu loučily.

Neváhala, v duchu se rychle svěřila Bohu i svému andělu strážnému a skočila do řeky. Chytila topícího se chlapce, vytáhla ho na břeh a převrátila na bok.

„Která služka se stará o Maxima?“ zeptala se dětí, které ji pozorovaly se zatajeným dechem.

„Nemá vychovatelku, přišel sám,“ odpovědělo černoooké děvčátko.

Vtom se chlapec rozkašlal, vyplivl vodu a zhluboka se nadechl.

Zita se k němu nahnula. „Vysvělu tě, aby ses kvůli mokřým šatům nenachladil. Pagano, zaběhni pro rouno,“ přikazovala, když chlapci vysvlékala mokřý kabátek.

Pagano přinesl rouno, na kterém seděli v trávě. Zita mezitím vysvlékla chlapce i kalhoty a zabalila ho do rouna.

„Děti, kde bydlí Maxim?“ Vzala chlapce do náruče. „Co nejdřív ho musím odnést k rodičům, aby se o něj postarali.“

„Na konci města, takový omšelý dům z bílého kamene,“ nasměrovaly ji.

„Pagano, Isabella, pojdte!“ Rychle vykročila.

„A kytička pro maminku? A můj věneček?“ ptala se Isabella.

„Nyní je přednější, aby byl Maxim v teple doma a neonemocněl. Kytičku uvijeme jindy,“ prohlásila rozhodně.

Všechny děti ji následovaly jako housátka. Ostatní služky se vzpamatovaly, až když spatřily pochod dětí se Zitou s chlapcem v náručí. Každá začala k sobě přivolávat dítě, o které se měla starat.

„Co se stalo? Jak? Kdy?“ vyptávaly se jedna přes druhou bez toho, aby se aspoň trochu zastyděly, že místo hlídání se věnovaly pomlouvám.

Zita kráčela s chlapcem v náručí ulicí do kopce.

„Není Maxim těžký?“ ptala se ustananě Isabella, nesouc v ruce jeho mokřý kabátek.

„Zita je silná,“ zabrblal Pagano a pleskl chlapcovými mokřými kalhotami ve vzduchu.

Zita neříkala nic, jen se usmívala. Nitro měla rozehřáté pocitem štěstí, že zachránila lidský život. Byla tak rozpálená, že si ani nevšimla mokré sukně, ze které kapala voda na zaprášenou zem.

Dům, ve kterém Maxim bydlí, jí připomněl její rodný dům. Byl stejně maličký a chudý. Po dvoře pobíhala slepice a kačena se oplachovala vodou z mělké louže. Maximovi rodiče kromě těchto dvou tvorů nic nemají, pokud se nepočítá kousek louky za domem, kde se urodí právě jen jetel a luční květy, ale nic na obživu.

Před domem se zjevila chudobou utrápená žena. Hnědé vlasy s hustými stříbrnými prameny měla spletené do jednoduchého copu, sepnutého starým hřebínkem do drdolu. Její lněné šaty se místo třpytících kamínků blýskaly záplatami.

„Co zase provedl?“ hudrujíc šla k Zitě.

„Asi by se utopil, kdyby ho Zita nevytáhla z vody,“ odpověděl místo ní Pagano. Mužně, odvážně se postavil vedle ní, kdyby bylo potřeba ji chránit. Hrubší hlas Maximovy mámy se mu nelíbil.

„Ach, děkuji, slečinko. Jak se vám odplatím?“ ženin hlas přešel do milého tónu. „Pojďte, napijte se aspoň mléka, nic jiného vám nemůžu nabídnout!“ V očích se jí zaleskly slzy.

„Děkuji, jste milá, ale nic není potřeba, radši se postarejte o Maxima. Měl by si lehnout do teplé postele, aby ne onemocněl.“ Vešla do domku s dítětem v náručí. I uvnitř byl téměř stejný, jak si pamatovala rodný dům. Až na jedno – za stolem neseděl otec s laskavým pohledem, ale opilý muž se zakaleným zrakem. Když ho zahlédla, chytře pobídla děti, aby odevzdaly Maximovo oblečení a s pozdravem „S Pánem Bohem“ odešly. Chtěla co nejdříve odejít, aby děti uchránila pohledu na opilého člověka. Paní Fatinelliové by se určitě nelíbilo, kdyby se dozvěděla, do jakého prostředí děti zavedla.

Vrátili se domů a Zita se šla převléct do suchých šatů. Sukni potom vymáchala v čisté vodě a pověsila na dřevěný plot, aby na sluníčku uschla.

„Posaď se, zachránkyně,“ přivítala ji v salónu usměvavá paní Bianca. I když jí děti povyprávěly každý detail, nezlobila se. Naopak, měla radost, že se Zita zachovala jako skutečná křesťanka.

„Děti, Zita se zachovala velmi dobře. Zachránila Maximovi život,“ významně pohlédla na Pagana a Isabellu. „Zaslouhuje si úctu, protože ne každý člověk by takto jednal. Ale Zita, naše Zita,“ zdůraznila, „vykonala velký skutek lásky k bližnímu.“

Asi nadešla ta správná chvíle, abych dětem řekla o úskalích života, říkala si v duchu. Už jsou dost staré na to, aby pochopily, že ne všichni žijí v blahobytu, ani ctnostně. Chtěla však s nimi zůstat sama, proto Zitě navrhla, aby si šla odpočinout do svého pokoje.

Jen co Zita zavřela dveře komůrky, padla na kolena před křížem a děkovala za pomoc.

Bože, kdybys mi nepomohl, moje snaha by byla marná, vždyť neumím plavat, šeptala v srdci.

Nyní měla potvrzeno, že toho, kdo se dává do ochrany Všemohoucího, on nikdy neopustí.

Ach, jaká je to slast, mít u sebe v každé chvíli anděla! Poděkovala svému strážci a pomodlila se i k nejsvětější Panně, dobré Matce, která s největší starostlivostí bdí nad svými dětmi.

Zitín šlechtitý čin vyvolal v Lucce rozruch. Dosud ji znalo jen služebnictvo, nyní ji znali i v bohatých rodinách. Nebylo dítěte, které by rodičům nevyprávělo

nešťastnou příhodu Maxima a jeho zachránkyně.

„Velmi šlechetné děvče,“ říkalo se v jednom domě, „přitom je to jen obyčejná služka.“

Jméno Zita se přetřásalo na trhu, šepťalo v kostele, šířilo se ulicemi. Každý zachtěl spatřit tuto obdivuhodnou dívčinu, a když se jim to poštěstilo, zdravili ji s údivem, úctou a láskou.

Zitě tato blesková sláva nevlezla do hlavy, ani nevlila do nohou pyšnou chůzí. Zůstala taková, jaká byla, spíš ještě skromnější a pokornější. Ale i tak byla trnem v oku ostatním služkám.

Sotva se Ariana dostala z horečky, sedl jí na průdušky těžký kašel. Byl tak silný, že ho bylo slyšet až v salónu. Paní Bianca seděla na pohovce a kroutila hlavou.

„Nelíbí se mi její kašel.“ Vstala z pohovky, aby upravila Isabelle zástěrku na šatech. Dnes půjdou se Zitou do zahrady sbírat jahody. Po večeri se budou podávat hustě posypané cukrem a pokapané čerstvou smetanou.

„Na kašel je nejlepší med, citrón a zázvor,“ vyhrkla Zita a zastyděla se. Opět se neovládla a hovořila bez vyzvání!

„Zázvor nemáme a určitě ani med. Kuchařka mi před týdnem říkala, že dochází. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy. Myslím, že došly i citróny,“ odpověděla paní Fatinelliová.

Zita rozpačitě přešlápla. Ráda by obstarala tyto suroviny pro Arianu, i když chodívala na trh skutečně velmi nerada. Ale nemůže paní domácí diktovat, sama se musí rozhodnout. Zůstala tedy potichu.

Paní Bianca dvakrát zatáhla za šňůrku zvonku, který visel na stěně. Jednou se zvonilo na Zitu, dvakrát do kuchyně.

„Přejete si, milostivá paní?“ Kuchařka se hned objevila ve dveřích salónu.

„Mariso, máš ve spíži med, zázvor a citróny?“

Kuchařka zakroutila hlavou. Med došel před dvěma dny a poslední citrón použila včera na šťávu. „Až zítra je nákupní den,“ tiše dodala.

„Máš pravdu, ale nemůžeme kvůli rozvrhu práce dopustit, aby se Ariana udušila. Její kašel je hrozný. A může nakazit i ostatní,“ vzdychla paní Bianca a podívala se na Zitu. „Zajdi na trh, já se mezitím budu věnovat dětem.“ Poodešla ke zdo-

benému psacímu stolu. Otevřela zásuvku a vytáhla z ní krabičku s penězi.

„Kup tři sklenice medu, deset citrónů a zázvoru, kolik je potřeba, neznám recept, ale důvěřuji ti,“ a vložila do Zitiny dlaně peníze.

Zita se rychle uklonila a odběhla do kuchyně pro koš.

„Zavádíš novoty,“ hubovala Marisa, když jí podávala koš. „Ani nevím, jak se to dělá.“

„Neboj se, až se vrátím, ukážu ti to. Je to lehké. Maminka dělala takový sirup nemocným, o které se chodila starat.“ A zamávala jí na prahu.

Do města kráčela s mírně skloněnou hlavou a očím byl hned zastřen pohled do výšin. Tam, kde věčně přebývá ten, který se stará. Byla o tom naprosto přesvědčena. Odkud by se brala taková léčiva, když ne od toho, který je stvořil? A znovu se opájela blaženou láskou k Bohu, příčině všech slastí a radostí. Je to on, kdo vidí, co bídný tvor potřebuje. Už když ho tvořil, věděl, že bude na své neduhy potřebovat citrón, med a nyní i zázvor.

Jsi opravdu úžasný, víš to? – Zasmála se v srdci. Jen co to v duchu vyslovila, pocítila prudký nával lásky shora. To je slast, kterou může zakusit každý. I Maximův otec. Potom by určitě odložil sklenici a zrak by se mu vyjasnil. Při vzpomínce na něj automaticky odbočila do uličky, kde se nachází kostel. Minuta, kterou věnuje modlitbě za obrácení Maximova otce, ji nezdrží od povinnosti.

Otevřela těžká vrata kostela a vešla dovnitř. Pokřížovala se svěcenou vodou a poklekla před křížem.

Pane, dnes tě o nic neprosím, jen o vyléčení duše i těla Maximova otce. Jsou chudí, ale chudoba není překážkou k uzdravení, šeptala v duchu a přidala ještě několik slov, aby byla její prosba vyslechnuta. Až potom se konečně vydala na trh.

Cestou k městské bráně, kde trhovci i dnes nabízelí své zboží, zahlédla skupinku služek.

„Jde krasavice,“ říkala jedna z nich s opovržením. „Kdoví, co skrývá, a nyní to maskuje mravností.“

„Zastav se,“ skočila před Zitu druhá služka. „Na co si hraješ?“ A prstem jí nadzvedla bradu.

Zita se na ní klidně podívala. „Na nic. Jsem stejná jako vždycky. Chudobná služ-

ka, která si nepotřebuje hrát na nóbl paníčku, jak to děláte vy.“ I když se zapřísahal, že se s nimi nebude bavit, nedalo jí to, aby nereagovala.

„Podívejme se na svěťici, jak se rozčertila!“ vyhrkla třetí.

„Svěťice? Pokrytec je to!“ řekla čtvrtá. „Také bych toho kluka zachránila, kdybys mě nepředběhla. Všechny jste viděly, jak rychle běžela k řece, jen aby měla zásluhu a nás tak očernila. Nestačí ti vychovávat děti Fatinelliových? Chceš se ujmout všech dětí v Lucce?“ Žárlivost jí zastřela zdravý úsudek a nakazila i ostatní. Obviňovaly Zitu místo toho, aby přiznaly, že pro pomluvy a nezáměr o dobře vykonanou práci v očích svých pánů selhaly.

Ve městě nebylo panského domu, kde by se nepřetržalo Zitino jméno a neprobíhal výslech dětí, jak se o ně služka stará. Co tehdy dělala? Kde byla? S kým si povídala? Rodiče se vyptávali a děti pravdivě odpovídaly. Není divu, že se každá třásla o své dobré místo.

Zita se otočila. Nebude marnit čas se služkami, které by se možná nebály pustit se do ní i ručně. Arianino zdraví je přednější než nesmysly.

Dobry Bože, nezlob se na jejich zlost, nemůžou za to, že se o ně otřel ďábel a našeptal jim urážlivá slova. Opuť jim, prosím, neboť i já jsem jim odpustila. Jsou to chudery, potřebují lásku mnohem víc než trest – vysílalo její srdce slova k nebesům. A aby šla příkladem, usmála se. A znovu pocítila silné objetí samotného Boha, který jí tak dával najevo, že právě toto se mu líbí. Opuťšení má větší moc než hněv.

Domů se vracela v dobré náladě. Nevšímal si nikoho, ačkoli jí mnozí zdravili. Jen odpověděla, ale bez toho, aby zvedla oči, a pokračovala v cestě.

„Máš?“ zeptala se Marisa. Když však viděla obsah koše, poznala, že tato otázka byla zbytečná.

Zita vzala hlubší mísu, nastrouhala do ní kůru ze dvou citrónů a vytlačila z nich šťávu.

„Olupej zázvor a nakrájej ho na plátky,“ řekla kuchařce, která jí pozorovala.

„A nyní co? Citróny zůstaly celé, akorát bez šťávy. Nemělo by se plýtvat potravinami,“ namítla Marisa.

„Teda, Mariso, co jsi za kuchařku, když je neumíš využít? Moje maminka by vy-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuťte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. čtení – 1 Kor 12,12-30

Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podradnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás

jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

Evangelium – Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Theofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili.

Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Pisma. Podal mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuťšení a slepým navrácení zraku, abych propuťtil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovu a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit:

„Dnes se naplnilo toto Pismo, které jste právě slyšeli.“

dlabala dužinu a dochutila s ní omáčku. Anebo ji dej do vody, ve které umýváš talíře ze servisu milostivé paní, a budou se krásně lesknout,“ smála se Zita.

Kuchařka se zastyděla. Zita má pravdu, ale kde se takové novoty měla naučit? Doma víc hladověli, než že by se najedli, a citróny? Ty viděla poprvé až tedy v kuchyni.

„Zalej zázvor vodou a přidej do ní kůru,“ podala jí Zita malý hrnec.

„Potom to převar a přeced.“

„Dobře, ale co med?“ vyptávala se Marisa.

„Ten se ohřeje a společně s citrónovou šťávou přidá ke scezené zázvorové vodě. Chvilí to ještě povař a potom přelej do láhve.“ Zita si utřela ruce utěrkou a odešla z kuchyně. Nemohla tak zaslechnout Marisino hubování, že právě dnes, když má tolik práce, má se starat o medicínu pro služku.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 27. 1. 2025

6:05 Absolventi: Anna Poláková **6:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: LIDOVĚK Matěje Metoděje Štrunce **8:00** Honduras – Předtím, než odejdou **8:30** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Můj chrám: Monika Marková a kostel sv. Petra a Pavla v Žitenicích **9:35** Outdoor Films: S fotografem Karlem Návratem **10:55** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **11:00** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin: Kázání ve tmě **13:15** Škola tmou **13:45** Noční univerzita: prof. MUDr. Jan Pirk – Pokusy lékařů na sobě pro pokrok medicíny **14:20** Thajsko: Země hadů **15:20** Jonathan a Ježíš (4. díl) **16:20** Tichá noc **18:00** Sedmihlásky (56. díl): Na hoře **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o dělnících na vinici **18:12** Krok do neznáma **18:45** Zahradka písničkářů: Franta K. Barták [P] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Pavel Čeněk Vaculík [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:30** Ekonomika církve: Převedené kostely [P] **21:55** Vezmi a čti: Leden 2025 [P] **22:10** K jádru věci: S Milošem Rejchrtem **23:15** Jsem N: Odvaha **23:30** V souvislostech **23:55** Letem jazzem (5. díl): Jazzové přesahy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 28. 1. 2025

6:05 Absolventi: Anton Jablonický **6:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Podhůří **7:00** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **8:00** Buon giorno s Františkem **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Dokořán: S Kateřinou Kněžikovou **10:20** Noční univerzita: Modlitba v Duchu Svatém ve společenství a v životě jednotlivce **11:15** Intarzovaný svět Jana Maříka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Naše Prémontér **14:00** Otazníky kolem Jana Nepomuckého **14:30** Příroda kolem nás: Tučňáci v Safari parku. Káňe lesní. Lovětínská rokle. [P] **14:50** Muzikanti, hrajte: Túfaranika **16:00** Výprava do divočiny: Emoce živočichů **17:00** Tam, kde začínají kořeny **17:20** Zmknutí na východě [P] **18:00** Sedmihlásky (56. díl): Na hoře **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Milosrdný Samaritán **18:15** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **18:40** Dítě 31 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** Láska **22:05** Terra Santa News: 22. 1. 2025 **22:25** Má vlast: Týnský chrám **23:25** Klapka: S Edou Mockem **0:35** Blízko nebe **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 29. 1. 2025

6:05 Absolventi: Karol Marko **6:35** Noční univerzita: prof. MUDr. Jan Pirk – Pokusy lékařů na sobě pro pokrok medicíny **7:10** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **7:35** Svedectvá života: Sr. Helena Horváthová DKL – Chynorany [P] **7:43** Dobrodružství před kamerou **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Vezmi a čti: Leden 2025 **10:15** Cvrlikání (96. díl): Sluníčko **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Slavnostní koncert k 70. výročí založení ZUŠ Říčany: Praha, sál Pražské konzervatoře **14:00** Za obzorem: Režisér Jonáš Vacek o dokumentu

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Pěšáci víry – P. Ivan Fišar [L] **14:35** Chodníčky životů: Rožnovské slavnosti 2021 **16:15** Bohém s Bohem: Pavel Čeněk Vaculík **17:30** Terra Santa News: 29. 1. 2025 [P] **18:00** Hospodin v hospodě [L] **19:05** Je to dílo Boží: 30 let od navrácení nemocnice pod Petřínem **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Pěšáci víry: Otec Ivan [P] **21:50** Za obzorem: Režisér Jonáš Vacek o dokumentu Pěšáci víry – P. Ivan Fišar **22:25** Noční univerzita: Duch Svátý v životě člověka [P] **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin: Kázání ve tmě **0:25** Poslední budí prvými **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 30. 1. 2025

6:05 Absolventi: Pavel Valášek **6:35** Dotyky múzy **7:10** Outdoor Films: Austrálie **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Terra Santa News: 29. 1. 2025 **9:35** K jádru věci: S Milošem Rejchrtem **10:40** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **10:55** Zmknutí na východě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **14:00** Generální audience papeže Františka **14:20** Mezi pražci: Leden 2025 **15:05** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **16:00** Na startu **16:25** Až na konec světa **17:25** Cyrilometodějské dny v Terchově 2023 **18:00** Sedmihlásky (56. díl): Na hoře **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o pošetilém boháči **18:15** Ovečky: 4. neděle v mezidobí **18:35** Dokořán: S Kateřinou Kněžikovou **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **21:45** Moudrost mnichů: Acedie neboli Duchovní únava **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Honduras – Texiguat, zapomenutá komunita **0:35** Skopje – Den díkůvzdání **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 31. 1. 2025

6:05 Absolventi: Jozef Andriš **6:40** Poutníci času: S Ondřejem Maternou **7:00** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **7:40** Když bolí tělo: Patolog léčí živé **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Na Cyrilometodějské stezce: Z Kopčan do Mikulčic **9:30** Ekonomika církve: Převedené kostely **9:50** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **10:00** Bohém s Bohem: Pavel Čeněk Vaculík **11:10** ARTBITR – Kulturní magazín **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Za obzorem: Terezie Sladká o dobrovolnické misijní službě v Namibii, Zambii a Malawi [L] **14:30** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **14:45** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **15:00** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **15:40** Vezmi a čti: Leden 2025 **16:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **17:05** Pěšáci

víry: Otec Ivan **18:00** Sedmihlásky (56. díl): Na hoře **18:05** Příběhy z Dobré knihy: O neposlušném služebníku **18:15** Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gymnázium a SOŠPg Brno **18:35** Dobrá obec Dobrá **19:00** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem [L] **21:10** Za obzorem: Terezie Sladká o dobrovolnické misijní službě v Namibii, Zambii a Malawi **21:45** Poletuchy: Na skok do Českého Krumlova **22:30** Ayom na Folkových prázdninách **23:20** Svobodní **0:40** Vezmi a čti: Leden 2025 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 2. 2025

6:05 Absolventi: Emil Farbiak **6:35** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **7:05** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **7:15** Liběšice **7:20** Lendak – tradice pod Tatrami **8:15** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 50 km: Národní park Podýjí zasypaný sněhem [P] **8:35** Sedmihlásky (56. díl): Na hoře **8:40** Ovečky: 4. neděle v mezidobí **8:55** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **9:20** Strýček Emu: Vzdělání **9:40** Viděli jsme **9:45** Odvaha otce Karola **11:00** Libérie – Sen krejčího **11:25** Setkání: Jiří Navrátil – Štramberk **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** S chutí přes práh: Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul **15:00** Vezmi a čti: Leden 2025 **15:20** Familie Korbel – Příběh z druhé strany **15:40** Plzeňáci: MFF Strážnice 2019 **17:10** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra: Láska a Naděje **17:50** Zamyšlení Tomáše Halíka: Svátek Uvedení Páně do chrámu [P] **18:10** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika, 2. díl. [P] **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Earth: Den na zázračné planetě [P] **21:40** Moudrost mnichů: Pokání a trest **22:00** The Chosen (1. díl): Volal jsem tě jménem **23:05** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:10** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 2. 2025

6:05 Mosty víry: Modlitba chval a žehnání **7:20** Svědectví života – Michal **7:40** Harfa Neomova: Claudio Monteverdi **8:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: Svátek Uvedení Páně do chrámu **8:20** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **10:00** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Bojané **14:15** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **14:35** Turiec, region magických vod **15:00** Mobil **16:00** Earth: Den na zázračné planetě **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vyhodí zpoza Lyse hory **18:05** Ovečky: 4. neděle v mezidobí **18:20** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hříva **18:45** Strýček Emu: Každý jsme jiný [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (1. díl): Volal jsem tě jménem **21:10** Rok 2024 s papežem Františkem [P] **22:00** Slavnostní vyhlášení vítězů XXII. Mezinárodního festivalu outdoorových filmů **23:45** Viděli jsme 5+ **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** Albánie – Angelo **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 27. 1. o 17:30 hod.: Na území Boha

Začiatkom roka 2011 prerastú nepokoje v africkom Pobreží Slonoviny do občianskej vojny. Palotínska misia v mestskej štvrti Abidžanu – Yopouhona sa ocitá v ohnisku najťažších bojov. Keď vypukla panika, na misii sa ukrylo 4000 vystrašených utečencov. Misiónár Zbigniew Kłos tieto dramatické chvíle dokumentuje svojou malou turistickou kamerou.

Utorok 28. 1. o 20:25 hod.: Tajomstvá Vatikánu (Bazilika nad hrobom)

V tomto dieli sa bude hovoriť o Bazilike sv. Petra. Bližšie sa pozrieme na význam a symboliku jeho troch najdôležitejších častí: Baldachýnu, Hrobu sv. Petra a Kupoly. Navštívime hrob Alexandra VII. Spoznáme príbeh Michelangelovej Piety a vandalského útoku na slávne susedstvo, ako aj dramatické snahy konzervátorov prinavrátiť jej niekdajšiu podobu.

Streda 29. 1. o 16:30 hod.: vKontexte

V relácii ponúkneme na základe odhalovania omylov v myslení a konaní ľudí dneška orientáciu v hodnotách, ktoré nie sú závislé na zmenách času.

Štvrtok 30. 1. o 13:35 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Ein Karem)

Na Jeruzalemské predmestie sa vrátíme aj v tejto časti. Prezrieme si kostol Navštívenia, o ktorého výstavbu sa zaslúžila sv. Helena, matka cisára Konštantína, a františkánsky kláštor. V dedinke si prezrieme aj iné kláštory – kláštor sestier vincentínok, starajúcich sa o postihnutých, nádherný Gornenský kláštor, patriaci ruskej pravoslávnej misii v Jeruzaleme, a tiež Kláštor Sestier Panny Márie Sionskej. Je tu naozaj čo obdivovať, nečudo, že toto miesto navštevujú tri milióny pútnikov ročne.

Piatok 31. 1. o 20:30 hod.: Brat Slnko, sestra Luna

Franco Zeffirelli vo filme zachytáva udalosti z príbehu sv. Františka z Assisi. Snímka začína vo chvíli, keď sa František vracia zranený z vojnových bojov a v horúčkovitom blúznení pochopí svoje poslanie, ktorým sa stáva chudoba a pomoc bližným.

Sobota 1. 2. o 20:30 hod.: Možné nemožné

Film vychádza z reálneho príbehu Patricka Henryho Hughesa, narodeného bez očí, s problémami v kĺboch. Jeho otec obetoval vlastné sny pre jeho úspech.

Nedeľa 2. 2. o 20:30 hod.: The Chosen / 1. séria

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Ježiš sa spriatelí so skupinou detí, ktoré objavujú jeho tábor na okraji Kafarnauma, a vyučuje ich.

Liturgická čtení

Nedeľa 26. 1. – 3. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2-4a.5-6.8-10
Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

2. čt.: 1 Kor 12,12-30

Ev.: Lk 1,1-4; 4,14-21

Pondělí 27. 1. – nezávazná památka sv. Anđely Mericiové

1. čt.: Žid 9,15.24-28

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

Ev.: Mk 3,22-30

Úterý 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 10,1-10

Ž 40(39),2+4ab.7-8a.10.11

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 3,31-35

Středa 29. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,11-18

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

Ev.: Mk 4,1-20

Čtvrtek 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,19-25

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Mk 4,21-25

Pátek 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 10,32-39

Ž 37(36),3-4.5-6.23-24.39-40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mk 4,26-34

Sobota 1. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Žid 11,1-2.8-19

Lk 1,69-70.71-72.73-75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Mk 4,35-41

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. LEDNA – 1. ÚNORA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 1.		PO 27. 1.		ÚT 28. 1.		ST 29. 1.		ČT 30. 1.		PÁ 31. 1.		SO 1. 2.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1734	1953	1075	1197	1091	1214	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1734	1953	1076	1197	1091	1214	1723	1941	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1735	1954	1079	1201	1095	1218	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1049	1169	1292	1433	1080	1202	1095	1218	1724	1943	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	690	779	1291	1432	1292	1433	1080	1202	1096	1219	1293	1434	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 25. 1.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1736	1955	1085	1208	1101	1225	1727	1946	1300	1442
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1293	1435
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1293	1435
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1737	1956	1089	1212	1105	1229	1730	1949	1295	1437
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1059	1180	1292	1433	1090	1212	1105	1229	1731	1950	1295	1437
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1731	1950	1295	1437
Záv. modlitba	690	779	690	779	1291	1432	1292	1433	1090	1213	1106	1230	1293	1434	1298	1440
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

SVĚDECTVÍ Z NEDÁVNÉ HISTORIE

ŘEHOLE • SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY ČESKÝCH ŘEHOLNIC A ŘEHOLNÍKŮ V SOUKOLÍ TOTALITY

Sestavila Irena Tatíčková • Odpovědná redaktorka Lucie Smolka Fruhwirtová

Kniha představuje skutečné životní příběhy českých řeholnic a řeholníků perzekvovaných ve 20. století. Kdo byly ony ženy, jejichž úděl je často skryt očím dnešní generace? Jaký byl osud oněch nenápadných mužů zasažených komunistickými restrikcemi, které nastartovala likvidační Akce K? Přehledná publikace doplněná základní faktografií poutavě přibližuje některé osudy řádových sester a bratrů napříč církevními řády a kongregacemi. Sestaveno s užitím výpovědí, audio nahrávek a obrazového materiálu z databáze „Paměť národa“ Post Bellum z.ú.

KNIHA ZLÍN ve společnosti Albatros Media a. s. Brož., 130x200 mm, křídový papír, 264 stran, 399 Kč

VYZNÁNÍ NA HRANĚ ČASU A VĚČNOSTI • VE MĚSTĚ SEDMI PAHORKŮ

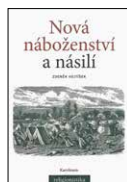
Karel Skalický • Edičně připravil, rejstříky a obrazovou přílohu sestavil Zdeněk A. Eminger • Ediční spolupráce Alena Urbanová • Doslov Tomáš Petráček • Odpovědný redaktor Zdeněk Granát

Druhý díl paměti česko-římského teologa Karla Skalického (nar. 1934), jedné z klíčových osobností exilu, je poutavým svědectvím o době jeho italského života mezi lety 1956–1994. Paměti jsou mj. důležitým zdrojem informací o lidech a událostech, které by se bez jeho poutavého vyprávění a osobních zážitků staly jen souborem historických faktů. Kniha je obohacena o velké množství dobových fotografií (celkem 235).

Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK) Váz., přebal, A5, křídový papír, 536 stran, 598 Kč

NOVÁ NÁBOŽENSKÁ HNUTÍ

NOVÁ NÁBOŽENSTVÍ A NÁSILÍ
Zdeněk Vojtíšek • Redakce Jana Jindrová
Recenzovali doc. Pavel Hošek, Th.D., a Mgr. et Mgr. Miloš Mrázek, Th.D.

Nová náboženská hnutí jsou hnutí protestu. Vznikají často z nespokojenosti s převládajícím společenským kodexem a jejich vznik je obvykle inspirován charismatickým vůdcem. Mohou také vyjadřovat nesouhlas se stávající ideologií některého ze zavedených náboženství. V současnosti jich ve světě existují tisíce. Tato publikace se věnuje násilným konfliktům, které vznikají mezi novými náboženskými hnutími a okolní společností. Více než dvě desítky příkladů, které kniha reflektuje, ukazují, jak příslušníci nových náboženských hnutí násilím trpí i jak ho páchají. Současně umožňují pochopit zákonitosti zrodu těchto hnutí, jejich vývoje, vnitřní dynamiky i interakce s okolím.

Univerzita Karlova – Nakladatelství Karolinum Brož., A5, 286 stran, 320 Kč

PRO POTĚCHU DUŠE

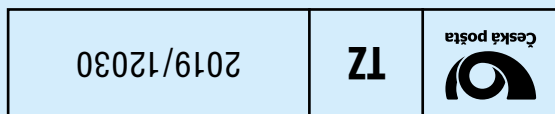
NES SVĚTLO, JANO!
Jana Ilčíková • Ilustrace Johanka Ilčíková
Doslov Marie Svatošová

Vyšlo s církevním schválením. Knižka krátkých, poutavě podaných příběhů ze života autorky i lidí, které během let poznala. Často dochucené špetkou slováckého humoru. Kniha nejen pobaví, ale ukáže, jak žít s Bohem a mít naději, kterou v těžkých situacích nikdo jiný než on sám dát nemůže.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o. Třetí (rozšířené a opravené) vydání Brož., 163x224 mm, 86 stran, 30 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské, spolku. Vydává Maticе cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udeřovateli schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.